

NICOLETA VASILCOVSCHI

Nicoleta Vasilcovschi s-a născut la Suceava, în data de 24 noiembrie 1983. Este absolventă a Facultății de Economie și Administrarea Afacerilor din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, în prezent fiind doctorand în cadrul Școlii Doctorale de la aceeași instituție. A participat la numeroase manifestări culturale și științifice organizate în România și peste hotare, obținând diferite distincții și atestate: Tabăra Națională de creație literară *Tinere Condeie* (2003, Arbănași, județul Buzău); proiectul *Archaeology With Young People in Perre Antique City* (2004, Adiyaman – Turcia); Academia de vară *Atlantykron* (2006, 2007); Simpozionul Internațional *Românii din afara granițelor. Coordonate istorice și naționale în cadrul european* (2007, Iași-Cahul-Chișinău); Simpozionul Internațional *Identitatea culturală a tuturor românilor*, ediția a XVI-a (2007, Timișoara). Este colaboratoare a publicațiilor „Constelații ieșene” și „Revista română”; autoare a unor volume de versuri și lucrări de economie: *Zid între lacrimă și vis*, București, 2004; *Enigma sferei albastre*, București, 2005; *Roți albe*, București, 2006; *Stea în oglindă*, Editura Univers Științific, București, 2007; *Comunicarea în afaceri internaționale. Noul concept de bizcommunication*, Iași, 2007.

Nonsens

Am privit cuvintele
trecînd pe lîngă mine
și, imobilizată în starea neliniștii,
lăsăm norii să cadă peste apus.
Deasupra nopții,
corbii dansau în hora uitării,
lăsîndu-mă să-ți hrănesc mâinile
cu bucăți rupte dintr-o realitate
uitată de timp,
la răsărit și apus,
roua lacrimilor se ascunde
în suflete călătoare,
iar nisipul transformă pașii noștri
în clipe.

Toamnă

Alerg, iar tu îți apropii
imaginea de mine.
Închid geamul spart
din spatele viselor,
ascunse în celălalt capăt al zilei,
iar lacrimile se conturează
după zidurile unui zîmbet amar.

Suspin din spin

Aleargă clipele în fiecare petală de viață,
Vînt și viața care zboară în mîinile desprinse de sens.
În acest cadru alerg, aștept, visez și tac.
Luminile își colorează alte nuanțe,
iar întunericul se desprinde în noapte.
Eu stau și învîrt cercul speranței,
dar cad peste vise.
Plouă, iar picăturile saltă deasupra pașilor noștri.
Lumi paralele se desprind în mîinile noastre,
se-nvîrte tăcerea în pașii mei și plîng,

plîng aștrii din nonsensul înălțat
în diviziunea muncii zborului libelulei:
pentru cîteva secunde de zîmbet,
atîtea lacrimi de sînge...
Iau norii de pe cer
și te hrănesc cu semințe de suflet,
ploaia se desprinde de mine,
iar eu tac, alerg,
alerg fără să-mi ascult durata speranței.
O întrebare, care se desprinde în sens,
este cine poate să mă ia în zborul păsărilor,
transformate în flori?
Exemplul melcilor, care-mi hrănesc gîndul,
se desprinde din legitimitatea sacralului,
din focul care arde în Rouen,
amintindu-mi de eroina
care a zîmbit morții.
Altfel mă descopăr și așa mă acopăr cu mine.
Așa însemn pentru minele timpului,
pe care-l hrănesc cu ani, cu gînduri, cu lacrimi și vis.
Mă privești din unghiul termodinamic
al celor mai luminate umbre,
mă descopăr de tristețe și zbor printre stări
ale unui sine, care nu-mi cunoaște așteptarea.
Viziunea conflictuală a sumbrului nu mă lasă
să-ți citesc convergența ideilor,
marcate pe spiritul desprinderii de Terra.
Nu știu ce să-ți desenez pe gîndurile care îngheață
în globalizarea încălzirii accentuate.
Centrul ideii care se remarcă
în acțiunile noastre
se mută de la finitul unui sistem de altfel.
Modul caracterizării vieților,
care conturează dominația secundeii,
desprinde intelectualismul organizării,
separîndu-l de mîinile spațiului ascuns
de aștrii spinilor crescuți
în inimile noastre.